

Rud. Pečjak

Mikica Mokica

(Dalje.)

12.

Sapica je zapihala in vse rožice so se pripognile. Mikica je sedela na zvončnici in se je z rožico vred zazibala. Debelega čmrlja je vrgel vetrček v travo. Brenčal je, piskal, cvilil, ker ni mogel takoj vstati in ker je zgubil eno pogačico.

Mikica ima zdaj poln želodček medu in na nogah dve lepi rumeni pogačici. Kam sedaj? — Nima ne hiške, ne mame kraljice. Na atkov vrt bo zletela, atek ima čebelice, prosila jih bo, da jo bodo sprejele.

Zletela je visoko, visoko v sončne žarke, polna sladkega medu. Iskala je zračno cesto, po kateri letajo atkove čebelice domov in zdoma.

»Mama, mama!« je nenadoma v smrtni grozi zakričala. Ves svet ji je kar zaplesal pred očmi.

Visela je v pajkovi mreži.

»Mama — atek — Videk — Lenka — Ančica — pomagajte, pomagajte Mikici čebelici, da ne bo umrla!« Brcala je z nožicami, migala s trudno glavico, s trepalkami in perutkami. Vse zaman, vse zaman.

Groza in trepet.

Iz svojega pajčevinastega gradu na vrhu mreže sta prilomastila strašna razbojnika: oče pajek in mati pajka. Ko sta zagledala Mikico čebelico, sta se strašno grdo zasmejala.

»Hohoho — to pa bo pečenka to —« se je zakrohotal razbojnik pajek.

»Razbojnica mati pajka pa je švisnila: »Hihihi — kako po pečenki diši.«

»Ravno prav,« se je zahohotal oče pajek, »danes je moj god — sladke pijače bo za sod. Modra je in rdeča — za moj god posebna sreča.«

Zdaj sta se spustila razbojnika po mreži k ubogi Mokici. Zopet sta se grdo zasmejala. Zaplesala sta okoli Mikice, ki je komaj komaj še z nožicami brcala, svoj strašni razbojniški ples. Divje sta kričala:

»Hitro k žrtvi zaplešiva,
gorko krvco ji izpijva...«

»Ljubi atek pajek, ljuba mama pajka,« je hlipnila Mikica v smrtnem trepetu, »lepo vaju prosim — jaz medek nosim. Lepo vaju prosim — spustita me — ne umorita me. Medka in rumene pogačice nesem mami kraljici —«

»Saj res — hohoho — kaj ne veš, da je danes moj slavní god, ki ga že od nekdaj praznuje moj častitljivi rod,« se je zahehetal razbojnik pajek.

Nato sta spet oba hripavo zapela:

»Naskočiva
in v pleničke
jo povijva,
da ne piči —
sladka čiči —«

»Dajva, pa se še malo pred gostijo ponorčujva, ljubi oče pajek,« je rekla mati pajka. »Saj sva našo preljubo, zlato punčko tako lepo v pleničke povila in ji stkala tako lepo mehko židano zibelko.«

»No — pa zapojva, ljuba mati pajka, saj danes je moj god, ki ga praznuje vedno moj preslavni rod.«

Vrgla sta na ubogo Mikico še nekaj nitk in jih nategovala, kakor da zibljeta. Pri tem sta pela — eden tanko, drugi debelo:

»Ojajajajaja —
naša punčka aja,
očke je zaprla —
kmalu bo umrla —«

»Mama — mama — tvoja punčka bo umrla,« je grknila Mikica in zaprla očke, da bi ne videla, kaj se bo zgodilo.

»Mikica Mokica — moja uboga, uboga punčka,« je slišala iz strašne daljave sladek, toda neizmerno žalosten glas.

»Ojajajajaja —
naša punčka aja —« sta tresla razbojnika mrežo.
Čomf!

Kaj se je zgodilo?

Rogač je pretrgal mrežo in odnesel na hrbtu Mikico in razbojnika pajka. Mati pajka pa se je komaj rešila na vejo.

Zdaj pa imata svoj slavní god — — —

Rogač ni mogel več leteti in vsi trije so padli v travo pod drevo. Nastala je živa kopica. Prvi jo je popihal in se skríl razbojnik pajek. Rogač je kričal, da bo vse pajke na roge nabodel. Dolgo časa je brcal in rentočil, preden se je rešil pajčevine.

»Reši še mene, ljubi rogač. Medka ti bom dala, če me rešiš,« ga je prosila Mikica.

»Jezem sem, da bi ves svet na roge nabodel. Pa ga bom tudi nabodel in ga bom,« se je drl rogač in odletel. Mikice še pogledal ni.

»Saj jaz nisem kriva, ljubi rogač — prav zares da ne,« je zaklicala za njim.

Rogač pa je bil že daleč, daleč — —

13.

Mikica čebelica leži v travi na hrbtu in krilcih. In joka, ker se ne more prav nič ganiti. Vsa je še vedno zvezana.

»Kdo je tako dober, da bi me rešil iz te strašne pajčevine? Kdo je tako dober? — Ni nikogar?!« Milo, milo je Mikica klicala.

Nekdo jo je zagrabil. Ne. Dva sta jo zgrabila. — Nekam jo vlečeta.

Bila sta dva mravljinca, iz rodu samih Cmeroncev Cmerincev.

»Kam me vlečeta, dobra mravljinčka — kam?«

»Na mravljišče, da te bomo pojedli,« se je zadržal eden izmed mravljincev.

»Jaz se že kar veselim na gostijo,« se je zasmel drugi.

»Na pomoč — na pomoč —!« je zaklicala Mikica tako bridko, da je striček murenček pritekel iz luknjice.

»Ljubi striček murenček — reši me — reši me. Tebe sem imela vedno rada. Pomisli striček — na mravljišče me vlečeta, da me bodo pojedli. Striček murenček, dobri striček murenček — pomisli — pomisli — —«

»Saj bi te rad rešil, ampak mravljincev se tako bojim. — Ves sem mehak, pa me boli, če me ugriznejo. Če samo mislim na mravljince, me že boli —«

»Hamhamham,« je začeljustil eden izmed mravljincev na murenčka, ki je ves preplašen zbežal v luknjico.

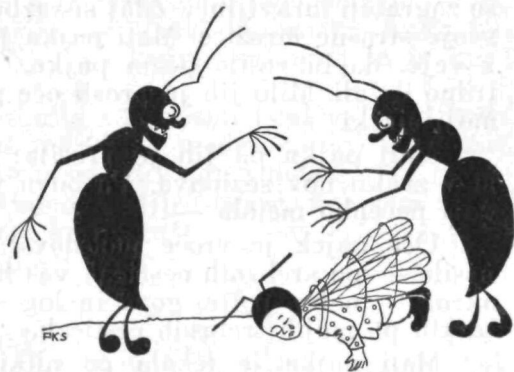
Z marjetice je pokukal v travo — Cimbium.

»Ljubi, dobri, blagi Cimbium,« je kliknila veselo Mikica. »Lepo te prosim — zapodi mravljinca — —. Pomisli, pojesti me hočeta — —. Jaz sem tisti metuljček, ki je plesal v luknjici pri murenčku. — Ali še veš — ali še veš — kako sva se bila pred strašno kačo skrila pod trobentico. Daj — zapodi mravljinca.«

»Saj bi ga zapodil, če bi bil en sam. Kar glavo bi mu odtrgal. Dveh se pa skoraj bojim, ker bi me od dveh strani zgrabila. O, če bi bil en sam, kar glavo bi mu odtrgal,« se je junačil in korenjačil strahopetni Cimbium.

»Hambrbam!« je zazelenil nad njim mravljinec, in Cimbiuma je od strahu kar vrglo sredi marjetice.

Priskakale so kobilice, cvrčale, se posvetovale, privlekle bilko in mahnile po mravljinču. Toda ko jih je mravljinec nahrulil, se spustil za njimi in zakričal, da mravljinci morajo tudi jesti, so vse preplašene zbežale.

Mikica je zopet sama. V travi med rožicami leži in joka, saj bo vsak čas umrla.

Prav nad njo se je pripognila travnata bilka. Pikapolonica je lezla nanjo, se zazibala, razprostrla perutke, zajuckala in radostno odletela v dišeče sončno ozračje.

»Pikapolonica — pikapolonica,« je klicala za njo Mikica.

Mravljınca sta klicala tovariše, naj pridejo na pomoč.

Nekje v bližini je strašno zatulil razbojnik pajek. Tudi njega so zgrabili mravljinci. Zdaj si razbojnik ne more pomagati, ker nima svoje strašne mrežice. Mati pajka je zajokala in se po nitki spustila z veje, da bi rešila očeta pajka. Toda ni mogla, mravljinci so ga trdno držali. Milo jih je prosil oče pajek: »Zlati mravljince — ljubi moji sinčki —«

Mati pajka pa jih je prosila: »Spustite mojega moža, da grad si v zraku nov sezidava. Pa bova v gradu vam plesala — iz gradu vam pečenko metala —«

Oče pajek je vroče moledoval: »Po srebrnih nitkicah vas bova nosila — po srebrnih cesticah vas bova vozila —. O to bo šlo okrog, okrog — nebo, polje, gozd in log —. Čudovita je vožnja v sončnih žarkih po mojih srebrnih cesticah.«

Mati pajka je tekala po nitki gor in dol tik nad mravljinci. Kar se ji je posrečilo, da je zgrabila očeta pajka in ga potegnila na nitko. Dva mravljınca, ki sta se ga držala, je vlekel s seboj.

Pribrenčal je debel kosmat čmrlj in zaplesal v zraku okoli Mikice.

»Boter čmrlj — boter čmrlj —« je zagolčala Mikica. »Reši me, boter čmrlj — v zlahti smo si —«

Boter čmrlj je odletel in ni zinil niti besedice.

Novi mravljinci so prišli na pomoč in jo zgrabili.

Z marjetice je zopet pokukal Cimbura in zakričal: »O — kar glavo bi mu odtrgal, če bi bil en sam!«

Blizu Mikice je padla v trobentico čbelica. Bila je vsa rumena, kakor da bi se bila skopala v rožicah.

»Sestrica čbelica — sestra čbelica —« je še komaj slišno hropela Mikica.

Po travniku se je prismejala neskončno lepa punčka. Trgala je rožice in pela:

»Eno rožco ljubim —
v mojem srčku spi —«

Odtrgala je marjetico, na kateri se je skrival hrabri vitez Cimbura. Nesrečni junak je telebnil z marjetice, da se je komaj pobral. Splezal je na drugo marjetico in se potihoma jezil: »To je pa že od sile — in naravnost nesramno.«

»Ljuba, dobra punčka, ki si tako neizrečeno lepa — reši me strašnih mravljincev,« je kliknila Mikica. »Medka sem nabrala in rumene pogačice. Iskala sem mamó kraljico — pa sta me ujela razbojnik pajek in razbojnica pajka.«

Punčka jo je zagledala, slišala pa ne.

»Uboga, uboga čbelica,« je vzkliknila in pokleknila poleg nje v travo.

»Pa saj to je Lenkica — njena sestra Lenkica,« je zaklicala Mikica s takim veseljem, da bi bila kmalu umrla. »Sestrica Lenkica,

jaz sem uboga Mikica Mokica — mamina punčka —. Pomisli — na mravljišče me vlečejo, da me bodo pojedli.« Lenkica je ni slišala.

»Boste šli — rabeljni! — Kaj vam je naredila uboga čebelica,« je ogorčeno zaklicala Lenkica, odtrgala travnato bilko in napodila mravljinice.

Mravljinici so bežali, kar se je dalo, in kričali: »Mravljinici moramo tudi jesti — in moramo jesti. Živi ne moremo pod zemljo.«

Vitez Cimbium, ki bi bil strašno rad junak, je kričal na vse grlo z marjetice: »Čakajte — požeruhi. Kar glave vam bom potrgal — le počakajte, čeljustniki. Kako le bežijo — junaki korenjaki. Kako jo cvrejo — joh — joh — joh —« Njegova krasna suknjica se je kar spreminjala v soncu.

»Kakšna lepa čebelica!« je plosknila z rokami Lenkica. »Od kod pa si ti doma — od kod, ko imaš tako lepo modro kapico in rdeča krilca. Take lepe čebelice pa še nisem svoj živ dan videla.«

»Tvoja sестrica Mikica sem. Mamo kraljico iščem, ker sem zdaj čebelica. Nimam ne hiške, ne mame kraljice.«

Lenkica jo je narahlo z bilko oprostila pajčevine.

Mikica je prosta — juhuhu —. Striček murenček je pokukal iz luknjice in zagodel: »Mi smo vojaki korenjaki —.« Mikica je veselo zletela sestrici Lenkici naravnost na ličeca, da bi ji dala poljubček. Toda Lenkica se je ustrašila, zamahnila z roko, zbežala in jokaje zaklicala: »Zdaj me hoče pa pičiti — ta grda, hudobna čebela.«

Mikici je bilo hudo, hudo...

14.

Mikica je zletela visoko v zlato ozračje. Kmalu je priveslala na cestico, kjer je srečavala atkove čebelice, ki so domov letele.

Čebelice so jo začudeno gledale. Slišala je, kako so govorile:

»Od kod pa je ta plavka?« — »Od kod pa je ta rdečka?« — »Je že kaka pritepenka.« — »Iz gozda je doma.« — »Divja je —.« »Roparica.« — »Ne — ni. Pogačice nese.«

Mikica je letela, letela. Že je zagledala domačo hišo, vrt in čebelnjak. Poleg čebelnjaka sta sedela na klopci atek in mama, po vrtu sta skakala Videk in Ančica.

Po domači hiši je zadišalo, da je bila Mikica kar omamljena. Vsa trudna je zletela naravnost mami na roko in od veselja kar zaplesala. Božala je mamico z nožicami in tipalkami in dve majceni, majceni solzici sta ji od radosti kanili iz očesc. Kar naprej in naprej je poljubovala mamino roko.

Zopet je pri mamici.

Atek in mama sta jo začudeno gledala in govorila:

»Kaj pa je tej čebelici? Saj kar skače in pleše.«

»Ali se ji je zmešalo ali kaj.«

»Čebelicam se nikoli ne zmeša. Še nikoli se ni kaj takega zgodilo.«

»Pa kakšna je.«

»Modro kapico ima in rdeča krilca.«
 »Ta pa ni naša čebelica. Od kod se je le vzela.«
 »Nič hudega ne namerava. Medka je prinesla in pogačice.«
 »Ampak kar naprej pleše —«
 »Nekaj bi rada povedala. Nekaj se ji je zgodilo.«
 »Saj se kar na glavico postavlja.«
 Tako sta se pogovarjala atek in mamica, ker nista vedela, da imata v rokah svojo izgubljeno punčko Mikico Mokico.
 Mikica pa od samega veselja ni mogla govoriti. Samo vzklikala je: »Moja zlata, zlata mamica. Moj zlati, zlati atek.« (Dalje.)

Karel Mausser

Božična

Tiho se noč srebri
 kot v svilo belo odeta.
 Vse čaka, vse hrepeni,
 da odpro se nebesa sveta.

V gozdu srne kleče,
 vsa bela blešči se vas.
 Zdaj vsak naj očisti srce,
 da Jezus obiše nas.

Krista Hafner

Marjanica pri jasliah

SVETI VEČER JE. V SOBI DIŠI ŠE PO KADILU. MARJANICA SEDI V KOTU PRI JASLICAH IN JIH OBČUDUJE.

GLEDA JEZUŠČKA V JASLICAH IN ŽIVALCE, LJUBE ZNANKE, KI SE PASEJO PO ZELENEM MAHU OKOLI HLEVČKA. PA SE SKLONI H KODRASTI OVČKI IN JO VPRAŠA:

»POVEJ, BEKA, KAJ BOŠ DALA LJUBEMU JEZUŠČKU?«

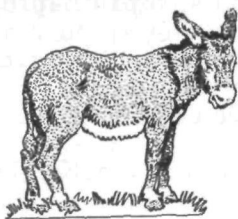
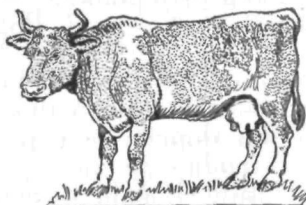
»BEEE, BEEE,« »ZABLEJE OVČKA, »TOPLE VOLNE MU DAM, DA GA ZEBLO NE BO.«

MARJANICA POKIMA, PA SE OBRNE H KRAVICI:

»IN TI, DIMKA, KAJ BOŠ TI DALA JEZUŠČKU?«

»MUUU, MUUU, SLADKEGA MLEKA MU DAM, DA LAČEN NE BO,« ZAMUKA KRAVICA.

IN MARJANICA POGLEDA ŠE OSLIČKA:

»PA TI, SIVKO, KAJ BOŠ TI STORIL ZA LJUBEGA JEZUSA?«

»IA, IA, NOSIL GA BOM, DA GA KRUTEŽ HERODEŽ UGRABIL NE BO,« ZARIGA OSLIČEK.

MARJANICA JE ZADOVOLJNA Z ODGO-